

БРАНКИЦА В. ПОПОВИЋ<sup>1</sup>

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ С ПРИВРЕМЕНИМ СЕДИШТЕМ  
У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ, ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ  
КАТЕДРА ЗА ФИЛОЗОФИЈУ

## ИСТИНА И СУШТИНА У ИНТУИТИВНО-ОПАЖАЈНИМ ПРОЦЕДУРАМА СВЕСТИ

**АПСТРАКТ.** Смисао Хусерловог принципа феноменологије састоји се у показивању начина на који трансцендентална субјективност једино може бити доведена до самодавања. Уколико неко жели да разоткрије логичке нотације, треба да иде изван значења речи, које су увек двосмислене; мора да овај феномен разматра у светлу његовог порекла у свесном животу, чија је активност теоријска. Ова Хусерлова тврдња садржи зрно дубоког филозофског принципа, првог принципа феноменологије, по коме је појам бића тако блиско повезан са појмом искуство да доноси последње оправдање за логички метод. Наиме, ми се правдамо дајући судове који имају онтолошку вредност и само тада можемо бити сигурни да у рефлексији имамо, не само презентацију бића, већ и само то биће.

**КЉУЧНЕ РЕЧИ:** Суштина, истина, субјективност, интуиција, свест.

---

<sup>1</sup> brankicapopovic69@gmail.com

Рад је резултат истраживања у оквиру научноистраживачког пројекта ИИИ 47023 *Косово и Метохија између националне идентитетске и евроинтеграција* који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Рад је примљен 23. јануара 2016, а прихваћен за објављивање на састанку Редакције Зборника одржаном 1. априла 2016.

## ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНА СУБЈЕКТИВНОСТ И ПОЈАМ СУШТИНЕ

Супротност интуитивног и неинтуитивног код Хусерла не треба схватити као супротност ирационалног и рационалног, већ се она тиче различитих начина датости. Начин на који нам се трансцендентална субјективност пружа може постати тема дескрипције, што је управо у феноменологији омогућено његовом интенционалном структуром у акту интуиције. За Хусерла се непосредност интуитивне представе разуме на основу супротности наспрам пуког мњења, далеког од „самих ствари”. Хусерлова новина у односу на Кантов појам трансценденталности састоји се у његовом увиду да трансцендентална субјективност сама из себе, „из свог властитог богатства” (Levinas, 1997: 47) извучи предмет и на тај начин омогућава да се он интуитивно сагледа у пуној јасноћи и евиденцији. Феноменолошко испитивање свести прилази свесном току у пуном непосредном облику, задирући својим анализама у конкретне домене искуства, односно свесности, датости, не упуштајући се притом у апстрактне конструкције. У тој конкретној датости предмета феноменологија одређује суштину предмета, оно што је инваријантно на њему и тиме приступачно сазнању као одредби константних и битних особина предмета. У том смислу, Хусерл на следећи начин одређује појам суштине: „Суштина никада није сама ствар, него сазнање ствари у константности њене битне структуре” (Husserl, 1975: 71–72). Исто тако јасно схватање суштине можемо имати на основу фантазије, као и при опажању. Али ма каква јасна била суштина на предмету фантазије, сам предмет остаје дат само у фантазији. Док схватање суштине значи јасно фиксирање битних момената и њихово одвајање од подлоге на којој се та суштина схвата. Али и сама суштина је предмет, и то идеалан предмет, у феноменолошком смислу. „Суштина – ейдос – је предмет нове врсте. Онако као што је дат у искуственом опажању индивидуални предмет, тако је дата у ејдетском опажању једна чиста суштина” (Исто). Хусерл сматра да постоји једна врста чистог опажања у коме су нам оригинално дате суштине као предмети опажања, исто тако као што нам је у чулном опажању дат спољњи предмет. Увиђање суштине догађа се у непосредном интуитивном виђењу на индивидуалном предмету, а оригиналну датост суштине при њеном увиђању – *Wesensschau* – *илегање суштине*, пореди Хусерл,

по њеној извесности, са чулним опажањем. Зато, по њему: „Увиђање суштинске јестине оригинална свест суштинске или интуиције” (Поповић, 2011: 120) која представља многоструки акт, јер предмет не може бити потпуно јасно одједном дат у свести. Јасно поље је увек одређено нејасном околином која је непосредно приступачна нашем опажању а коју Хусерл назива „Нoф”, окружење код опажања спољних предмета или потенцијалним хоризонтима при нашем тзв. унутарњем опажању, тј. току доживљаја. Према томе да ли је предмет, чију суштину схватамо, дат са мање или више јасности, тако и само гледање суштине има своје степене јасности, који се крећу од потпуног мрака до апсолутне јасности, која се назива *чистио самодавање њредметиа*. Увиђање суштине по Хусерлу јесте свест о предмету који нам је непосредно дат, на који је поглед управљен, али он после тога може бити предмет тачних или нетачних предиката, као сваки логички предмет у смислу формалне логике (Levinas, 1995: 101). У том смислу Емануел Левинас наглашава Хусерлов став – против психологизације суштине – која не само да искривљује смисао суштине, већ и смицао психологије.

У уводу другог дела *Лoгичких истраживања* Хусерл објављује да уколико неко жели да разоткрије логичке нотације, треба да иде изван значења речи, које су увек двосмислене; мора да овај феномен разматра у светлу његовог порекла у свесном животу, чија је активност теоријска. Ова тврдња садржи зрно дубоког филозофског принципа, првог принципа феноменологије, који се појављује у теорији о бићу у другом великом делу нашег феноменолога, у *Идејама*. Наиме, појам бића је тако блиско повезан са појмом искуства да доноси последње оправдање за логички метод. И само тада можемо говорити о постојању идеалних објеката, као што је биће, на пример, несводљиво на индивидуалне објекте. Ток Хусерлових „Лoгичких истраживања” је успињање од индивидуалних ка идеалним објектима свести са акцентом на превазилажење натуралистичког психологизма, у коме свако откриће постаје део целине у великом хоризонту апсолутне егзистенције свести. То значи да Хусерл може да превазиђе психологизам и призна објективност логике једино ако узме у обзир унутрашње значење живота окренуто идеалним објектима. Сам Хусерлов појам *ѡосѡјања*, са његовом корелацијом са искуством, даје овом феномену статус бића (Levinas, 1995: 101), а креће се ван оквира натуралистичке онтологије за коју је све постојање емпиријско, индивидуализовано у времену. Такав појам даје Хусерлу

за право да каже да суштине и идеални свет, у општем смислу, постоје, због чега је и квалификован да, као платонски *реалиста*, рехабилитује свет суштина и логичких категорија. Као што смо рекли, суштине постоје другачије од индивидуалних објеката: оне нису ни просторне, нити временске, па се не могу ни појавити нити нестати. У томе лежи њихова идеалност која, по Хусерловом мишљењу, није предикат (својство) нити одређење суштине и општих објеката, већ пре свега, различит начин постојања, идеалан вид постојања, који открива нову димензију бића. Идеалност објекта не значи да он прво постоји, па се онда одликује независношћу од простора и времена, већ је то вид њиховог преносења у свест и стварања у њој, како би то Хусерл рекао. Ова идеалност суштина и општих објеката није увек неодређена, већ она пре признаје подврсте и дескриптивне разлике, и може бити, на свој споствени начин, врло одређена. Рефлектовањем на идејни живот, обраћањем пажње на његово унутрашње значење, човек може да додирне не само идеалност суштина, већ и различите облике њихове идеалности: општост форме појединачног А је различита од свих других А, али и од А у општем смислу.

Следеће питање које се поставља а које је уско повезано са улогом интуиције јесте: шта је значење нужног својства структуре објекта? Заиста, ако узмемо да је чин интуиције увек чин узрока, шта је онда значење нужности закона нађених у суштинама? Одговор на ово питање треба тражити у појму ејдетске нужности где се каже да суштинска нужност не дугује ништа дедукцији; сама дедукција није ништа друго до посебан случај суштинске нужности. Логичка нужност је заснована на законима логике, али управо зато она нема моћ над материјалним садржајем објеката. Овде смо суочени са формом нужности која је независна од логике и од било какве дедукције, и која има своју основу у специфичној суштини садржаја, њиховој особеној природи. „Генус и врста које могу послужити као овакве основе, чине свет суштина, чијим интуитивним осећањем спознајемо значење нужности које оне пружају самом својом природом и нема потребе за дедуктивним оправдањем” (Levinas, 1995:106). За Хусерла, директна визија нужне структуре суштина представља примарни феномен интелекта. Штавише, када поистовећујемо интуитивне чинове и чинове узрока на овај начин, тврдећи да су они неутрални с обзиром на логику и дедукцију, ми не одређујемо могућност нужног прводитног знања; напротив, ми обезбеђујемо средство проширења сазнања на бесконачну област предмета.

Такође је и нужност закона саме дедукције, како истиче Леви-нас, заснована на интуицији суштина: нужност закључка силогизма је заснована на формалнојсуштини његових премиса, у којима је ова нужност непосредно схваћена. Свака веза у дедукцији је интуиција суштина, мада у овом случају, интуиција формалних суштина. Улога дедукције се састоји у обезбеђењу интуиције за истину која није сама по себи очигледна; дакле, интуиција, а не дедукција, јесте рационални елемент сазнања, док дедукција представља чин – помоћу кога се извесне истине своде на очигледност првих принципа.

Знање о суштинама није само знање о идеалном свету употребљено са емпиријским светом. Ејдетске науке којима Хусерл даје посебан статус, истражују нову димензију бића: основне услове његовог постојања, структуру објеката без које они не могу да постоје. У овом смислу, знање ових наука је а приори, јер оне откривају шта се подразумева под осталим формама знања. Нужност закона суштина јесте нужност услова постојања бића, и из тог разлога Хусерл ове науке назива онтологијама. А приори знање се не разликује од а постериори знања само у чињеници нужности, већ оно има посебан онтолошки статус. Сада можемо разумети значење, место и функцију а приори наука с обзиром на природне и уопште чињеничке науке. Иако је Кант рационално дедуцирао каузалност уопште, он није дедуцирао сваки посебан случај каузалности. Природни закон је ипак резултат интуиције индивидуалних објеката; дакле, он је суштински индуктиван. Хусерлова филозофија, стога, одбија да сведе индуктивне законе на а priori законе. Када каже да су суштине принципи објеката, под принципом не треба подразумевати супериорне премисе из којих се логички изводе могућа својства објеката. Принцип код Хусерла означава оно што враћа објекту суштину, структуру без које би објекат био несхватљив. Проблем је вратити се оригиналном феномену истине, разумети њену саму суштину, вратити се феномену који сам чини могућим ове разлике између посредног и непосредног знања.

---

## ИСТИНА ПО СЕБИ

Као што је познато, Хусерл је у једном делу стваралаштва био под директним утицајем Брентана, што се нарочити односи на његову теорију истине, која је скоро незамислива без Брентанове тео-

рије евиденције. Основу Brentановог учења о истини чини његово разликовање физичких и психичких појава, при чему ове друге почивају на представама, јер се не може замислити ниједна психичка појава без представљања. Сваки психички феномен је увек у неком односу према садржају и незамислив је без тог односа, по коме се првенствено разликују од физичких феномена. Наиме, према Brentану, сваки психички феномен одликује се интенционалном или умном присутношћу предмета, усмереношћу или иманентном предметношћу. Управо, Brentанову теорију психичких феномена Хусерл је узео за један од својих почетака заснивања теорије истине и феноменологије уопште. Физички феномени, по Brentану, немају ту интенционалност и за њих се не може рећи да су истинити или лажни. (Тако, на пример, камен се *не односи*, он на мирујући начин *јисџоји*). Уз то треба рећи да се Brentанов објекат сазнања не идентификује са неком реалном ствари већ то може бити појам, емоција, што ће Хусерл проширити и на сам *ejdos* који је објекат за неку свест; зато треба описати *начин* на који ја сазнајем објекат и на који објекат постоји за мене. Следећа је значајна одлика психичких појава, по Brentану, у томе што се оне могу опајати у унутрашњој свести, док се физичке споља опајају, а при томе само унутрашње, психичко опажање даје праву евиденцију. Психичке појаве Brentано дели на три групе с обзиром на то како се оне односе према предмету тосу: представе, судови и емоције. О представи говоримо управо када нам се нешто појављује, суђење се састоји у прихватању или негирању предмета, све остало је трећа група појава (афекти, љубав).

Brentано ће своју теорију адекватности суда предмету, коју је засновао на почетку свог учења, много елестичније од других њених представника, касније потпуно напустити, јер сматра да истина није слагање него непосредна и посредна евиденција. Поред тога по Brentану евиденцију не треба доводити у везу са доказивањем, јер евиденција је својство, евидентно је оно сигурно а евидентном суду припада опште важење.

У свом првом периоду стварања Хусерл своју теорију истине делимично уклапа у Brentанову теорију евиденције, али за Хусерла евиденција је само доживљај истине а не и истина. Проблем евиденције је нераздвојно повезан са проблемом интенционалности, о чему Хусерл пише у Картезијанским медитацијама следеће:

„Евиденција у најширем смислу означава општи прафеномен интенционалног живота (...) Насупротосталом свесном поседовању, које може бити а priori празно, евиденција је сасвим истакнути начин свести самопојављивања, приказивања самог себе, давања самом себи неке ствари, садржаја, општости, вредности итд. у коначном модусу властитог ту непосредно виђеног, оригинално даног (...) Искуство у обичном смислу је поседна евиденција, а евиденција уопште је, можемо рећи, искуство у најширем, па ипак јединственом смислу. У погледу неких предмета евиденција је додуше само повремена појава свести, али она ипак означава могућност, и то као циљ интенције која стреми и остварује било шта што је већ помишљено и што има да се помисли, те тиме означава битну основу интенционалног живота уопште” (Јокић, 1981, 147).

Своју теорију истине Хусерл је одређеније развио у својој каснијој фази стваралаштва, нарочито у првој књизи *Логичких исцртаживања* у којој је посебну пажњу покљонио критици психологизма. Наиме, Хусерл овде истиче идеју чисте логике насупрот психологије, чиме је истакао да истина није нешто што се добија анализом емпиријске психологије. У овој фази стварања Хусерл се више позива на једног другог свог претходника, на Болцана, од којег усваја концепцију *исцине њо себи*. Логички принципи припадају сасвим другој сфери него што је психолошка; представа, суд и закључак нису реални психички доживљји већ идеалне логичке творевине на основу којих је могуће говорити о истини и лажности. Једино што Хусерла може приближити психологистима јесте његова веза са Бергсоновим интуиционизмом, премда и ту има значајне разлике, као што смо видели у другом поглављу, јер је Хусерл у свом интуиционизму више рационалист.

Истина није нека чињеница у времену и не може бити својство психичких феномена; она је изнад привременог и припада битку по себи. На тај начин Хусерл ставља логичке истине у сферу идеалног, као нешто што нема људску димензију. То је свет чистих суштина. Истина је апсолутна и постоји без обзира да ли је људи усвајају или не (док под идеалним Хусерл подразумева нешто што није фактичка корелација ствари). Управо зато се истина не може схватити као неки емпиријски садржај. Својом критиком позитивизма и релативизма Хусерл жели да појму истине да апсолутно и објективно значење које је независно ни од каквог субјекта. Наиме, спознаја истине зависи од интелегентних бића, индивидуалних субјеката сазнања, али тиме она није у њима. Истина је у знању као објекат тачног суда, премда сваки тачан суд

није знање. *Тачан суд њлус евиденција једнако знање*, то је Хусерлова једначина истине.

Осећајност и разумевање у процесу откривања истине Хусерл подразумева под јединственим појмом интуитивног акта. Постоји темељна сличност између чулне и категоријалне интуиције: у оба акта свест се среће директно са бивством које је „дато само по себи”. То је примарни феномен истине за којим Хусерл трага и проналази га управо у тој испуњеној интенцији која досеже бивство.

Када је реч о самој евиденцији, Хусерл је одређује као непосредно опажање истине, речју, *евиденција је доживљено искуство истине, што је интуиција – иренушак свести у којем се сама ствар даје свести*. О проблему евиденције Хусерл пише, како у својим раним, горе наведеним радовима тако и у *Идејама*, где показује да се о евиденцији може говорити у више смислова. Најчешће се помињу непосредна и посредна евиденција, а овај посредни смисао евиденције јесте управо интуиција. Овде треба разликовати код Хусерла, да, поред евиденције суда, постоји и евиденција виђења; другим речима, нешто да би било истинито мора бити и појмовно и чулно евидентно, јасно, чиме је интуиција испуњена. Као што видимо, Хусерл је, насупрот емпиристичком пуком чулном непосредном посматрању, с једне, и крутом рационализму који одбацује интуицију, с друге стране, развио општу суштинску науку о евиденцији која је одређује као „поен” – духовно гледање бића.

---

## НЕПОСРЕДНО ИНТЕЛЕКТУАЛНО ГЛЕДАЊЕ БИЋА

Феноменолошка свест увиђа да свест није само предметна или одређена свест и да поред нужно објективирајућег понашања свести у науци, и у преднаучном држању постоји у људском искуству света један дубљи непредметан слој, непојмован, нереклексиван, којим се управо филозофија бави, „доводећи разум до ума, превазилазећи ratio ка својеврсној intuitio” (Дамњановић, 1984: 232). Таква феноменолошка свест се појављује код Хусерловог учитеља Брентану његовом разликовању између опажања и унутрашњег посматрања, али се оно код њега своди на изворну Аристотелову идеју о *poesis noeseos*, то јест, на схватање да осим предметног сазнања и мишљења постоји и *мишљење мишљења* и да се биће не сме мислити као предмет. Пре-



ма томе, иза Хусерлове критике објективизма налазе се значајни историјски мотиви модерног филозофског мишљења који се везују не само за Аристотела већ и за мистичку традицију о којој Хусерл сам изричито говори. Међутим, основна традиционална линија за коју се Хусерл везује у историјском погледу јесте линија трансцендентализма чијем развју претходи Аугустин а започиње са Декартом, који уз Канта представља најважнији методички и стварни узор Хусерлов. Да се вратимо, на тренутак Плотину, прецизније његовој Петој Енеади, одељку који говори „О уму, о идејама, о бићу”, у коме се каже следеће:

„Од наука које се налазе у разумној души неке се тичу опажајних ствари...; њима више приличи назив мњења – и оне су доцније од својих предмета, те су њихове слике; а науке о умственим предметима, које су управо збиљске науке, из ума долазе у разумну душу и не мисле ни о чему опажајном; а утолико уколико су науке оне су све то што мисле, и изнутра поседују то умствено /to noeton/и мишљење, јер ум је унутра...” (Plotin, 1984, параграфи: 7, 5).

„Ако је то што он мисли нешто у њему, то унутар њега јест врста /to eidos/, и то је идеја . Шта је то? И умно дивство је ум, појединачна идеја која се не разликује од ума , већ је свака ум. Ум у целини јесте сви облици заједно, а сваки поједини облик је појединачни ум, као што је наука у целини сви њени предмети посматрања /theorēmata/а сваки поједини (предмет посматрања) јест део целине... Дакле, овај ум је у самом себи, и вечно је ум, зато што у миру поседује самог себе” (Plotin, 1984, параграфи: 8, 9).

Веза између eidosa и ума /nus/ коју је остварио Плотин, изражена у /to noeton/-умствени предмет, означава њихову идентификацију (Plotin, 1984: 25, нар.).

Свакако, било би погрешно мислити да тим свођењем на неке традиционалне мотиве можемо потпуно разјаснити једну нову филозофску идеју, чија је новост управо у одвајању од тих мотива и у њиховој новој духовној вези. Супротно Канту, који стриктно раздваја концептуалност од осећајности, у Идејама Хусерл расправља о томе да научник мора интуитивно осетити, мора интелектуално видети идеалне структуре предмета. Интуиција суштине или интуиција иделних објеката, ејдетска суштина или Хусерлова позната Wessenschau, стога, јесте јединствена инваријанта која испуњава, чија је линија подвлачела – интелектуална интуиција – као епистемолошка тачка ослонца, која тиме, дефинише поље феноменологије.

Непосредно интелектуално, духовно гледање бића Хусерл одређује као поен и poezis. Наиме, Хусерл говори о ноетској и ноематској евиденцији чију разлику изводис обзиром на то да ли се евиденција односи на ноетске интенционалне акте, или ноематске интенционалне објекте. У првом случају је реч о ноетском суђењу – евиденцији суђења, а у другом о ноематском суђењу – евиденцији логичког суда. Сваки доживљај свести, по Хусерлу, има нешто што доживљује а то је његов интенционални корелат, предмет у најширем феноменолошком смислу – интенција као основни карактер доживљаја – генерална тема феноменологије. При нашем разликовању разних слојева свести знамо обично за свест и предмете који се нашој свести приказују и који су у својој егзистенцији независни од наше свести. У природном ставу предмети су увек трансцендентни и ту чини изузетак само унутрашње опажање. У феноменолошком посматрању, где смо наш став изменили из основа и где посматрамо свесност предмета као њихову првобитну датост, ствар се из основа мења. При феноменолошкој анализи свести, после редукације не знамо више за однос између свестии трансцендентног света стварности, него само за свест и оно чега је она свесна. При тој чистој свести, при том директном искуству, остао нам је однос између опажања и опаженог, док сва друга тумачења, било научна или практично животна, морају бити искључена. Са феноменолошком редукацијом уствари, предмети нису изгубљени, нити се они могу потпуно искључити, нарочито приликом проучавања форми у којима су нам дати у свести; у свести остаје *неограничено поље чистиој живојој свесној* које Хусерл назива ноетским, и са друге стране његов ноематски корелат, свет – феномен као његов интенционални предмет (Husserl, 1976: 29–33).

Да би јасно разликовао ноетски од ноематског слоја свести Хусерл у Идејама, анализира доживљај опажања у којем имамо, како наводи, с једне стране опажање као функцију наше свести, затим сам опажај предмета и предмет који се у том опажању приказује. На пример, при опажању једног спољног предмета, као што је дрво у пољу, предмет остаје увек исти иако се ток опажања мења; углавном имамо две битно различите врсте промена при опажању, једне приписујемо самом трансцендентном предмету, а друге сматрамо за субјективне услове самог опажања. Тај низ опажаја који се односи на један идентичан предмет кога опажамо није сам предмет него је свест о том предмету. Сам предмет, у нашем примеру дрво, може изгорети, али не и његов опажај од-

носно ноема при опажању. Ноема је интенционални корелат доживљаја, а ноетски део са ноезама јесте његов директан реални део, чисто садржајни део доживљаја, његова материја, док је ноетски слој формални функционални део доживљаја свести. Својеврсне противречности у Хусерловом учењу о слојевима свести могу се превазићи, јер су сви појмови код Хусерла повезани са интуитивно-опажајним процедурама свести.

- 
- ЛИТЕРАТУРА
- Levinas, E. (1997). *Vrijeme i drugo*. Podgorica.
- Levinas, E. (1995). *The theory of intuition in Husserl's Phenomenology*. Illinois: Northwestern University Press Evanston.
- Јокић, В. (1981). *Размеђа савремене филозофије*. Приштина: Јединство.
- Дамњановић, М. (1984). *Racionalnost protiv racionalizma. Aspekti i problemi filozofije novog doba*. Sarajevo: Svjetlost.
- Husserl, E. (1975). *Ideja fenomenologije*, BIGZ, Beograd, 1975.
- Husserl, E. (1976). *Kartezijanske meditacije II. Prilog fenomenologiji intersubjektivnosti*. Zagreb.
- Поповић, Б. (2011). *Интуиција и наука у Хусерловој феноменологији*. Косовска Митровица: Филозофски факултет.
- Plotin (1984). *Eneada V*. Beograd: NIRO, Književne novine.

BRANKICA V. POPOVIĆ

UNIVERSITY OF PRIŠTINA WITH TEMPORARY HEAD-OFFICE  
IN KOSOVSKA MITROVICA, FACULTY OF PHILOSOPHY

---

SUMMARY

THE TRUTH AND THE ESSENCE OF THE INTUITIVE  
CONSCIOUSNESS-OBSERVATIONAL PROCEDURES

The purpose of Husserl's principles of phenomenology consists in showing the way in which transcendental subjectivity can only be brought to self-administration. If someone wants to expose the logical notation, he should go beyond the meaning of words, which are always ambiguous. This phenomenon must be considered in light of its origin in a conscious life, whose activity is theoretical. This statement contains a grain of Husserl's profound philosophical principles, the first principles of phenomenology, according to which the concept of being so closely associated with the concept of experience that brings the last justification for logical methods. Namely, we can justify giving the courts that have ontological value and only then can we be sure that we have a reflection of not only being present, but just to be.

KEY WORDS: The essence, the truth, subjectivity, intuition, consciousness.